

[Aksel Larsen.]

alligevel i sidste instans lønmodtagernes eneste reelle våben.

Statsministeren minder om 1956, og det hører til mine skønneste minder. Der fik man at vide, hvad i hvert fald Københavns arbejdere mener, når man griber sådan ind i deres arbejdsvilkår, som man gjorde dengang. Jeg ved ikke, om dette bliver af disse dimensioner, men jeg ved i hvert fald, at den arbejdsnedlæggelse og demonstration, vi havde i 1956, var uhyre gavnlige. Jeg tvivler da ikke om, at der var nogen, der havde forventet, at der skulle ske noget helt andet; det gjorde der ikke; det blev jo for øvrigt omtalt forleden, da vi havde en debat om andre forhold og andre demonstrationer her, og jeg kan da ganske bekræfte det, der blev sagt i den debat af hr. Otto Mørch: et kvarter efter, at demonstrationsledelsen havde opfordret folk til at gå hjem, var pladsen tom, og politiets repræsentanter kom og spurgte forbavset: hvad er der sket? Hvor kan det være, at folk er gået hjem? Hvertill demonstrationsledelsen kunne svare: fordi vi er ansvarligste mennesker, og det var vor opfattelse, at nu skulle de gå hjem, fordi dette virker bedst på denne måde. Jeg håber, at det går ligesådan på fredag, uanset hvor mange der kommer, men det, man skal gøre sig klart, er, at den aktion, der er i gang fra københavnske arbejdspladser side, den demonstration, der er forberedt, og som socialistisk folkeparti fuldt ud støtter, den er et udtryk for, at man er klar over den store fare, der er for fagbevægelsen i det, der foregår herinde i tinget nu, og derfor vil man i hvert fald give regeringen og folketingsflertallet en alvorlig advarsel også med henblik på den overenskomstsituation, vi skal have næste forår.

Bundgård: Jeg spidsede øren, da arbejdsministeren var heroppe, for at høre, om han kunne komme med nogle nye argumenter til støtte for, at rederne havde nægtet at lade skibene sejle med landbrugsvarer osv. Jeg hørte ikke et eneste argument for, at det skulle være lovligt, hvad rederne havde foretaget, ikke et eneste. Jeg hørte også statsministerens tale, og jeg hørte ikke et eneste argument for, at det var lovligt. Jeg synes ikke, der er fremkommet et eneste argument her i dag for, at det er

lovligt, hvad rederne foretager sig, og dermed falder hele grundlaget bort for denne folketingsbehandling.

Yderligere brugte man megen tid til at diskutere det særnummer, som er udsendt fra SF's side. Jeg kan egentlig ikke forstå, hvorfor man ofrer så megen tid på det særnummer fra SF, for vi udsendte fra VS en løbeseddel allerede samme aften, som dette lovforslag var til første behandling, og dér stod tingene mindst lige så klart, som de står i hr. Aksel Larsens SF-særnummer. Hvis der er nogen, der skal kritiseres for den slags ting, så synes jeg, det var rimeligt, at man rettede kritikken det rigtige sted hen, og jeg vil da også godt sige, at så sent som i forgårs udsendte vi en ny løbeseddel, hvor vi igen understregede nogle af de samme ting, som er understreget i det pågældende SF-nummer, nemlig at det er arbejdernes strejkeret, der er i fare her i dette tilfælde. Og så vil jeg i den forbindelse gerne tilføje, at jeg muligvis har været lidt for hård ved hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt), sidste gang jeg var heroppe; idet hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) har gjort mig opmærksom på, at han ikke tog afstand direkte fra strejkeretten eller fra demonstrationsretten som en demokratisk rettighed, men at han blot ikke mente, at det i dette tilfælde var korrekt at demonstrere. Jeg synes, det er meget mere korrekt i et tilfælde, hvor det er lønmodtagernes eneste mulighed for at gøre sig gældende, der står på spil, så jeg synes, det er i allerhøjeste grad korrekt, jeg synes ikke bare, det er korrekt, jeg mener, det er en pligt for så mange lønmodtagere og arbejdere som muligt i denne by og i dette land at demonstrere imod det overgreb, der finder sted her fra folketingets side, hvis man forsøger at vedtage dette lovforslag. Og selvfølgelig har den pågældende demonstration også vores støtte. Det er en selvfølge, at vi betragter det som naturligt, at arbejdere og lønmodtagere må gribe til den slags midler i sådanne situationer, og parallellt til 1956 er jo da i særdeles høj grad rimelige, idet det også dengang drejede sig om et overgreb imod lønmodtagerne i dette land. Jeg håber blot, at lønmodtagernes organisationer denne gang vil stå betydelig bedre fast på, at de ikke vil finde sig i overgrebet, end man